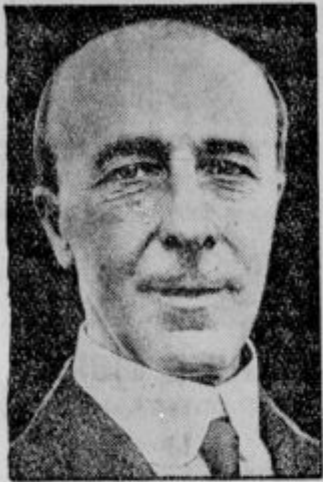

Lov z ognjem, lokom in kopjem

Doživljaji med Indijanci ob Velikem jezeru

Svitar Walter Burkart je moral imeti v sebi precej pustolovske krvi, ko se je z 19 leti odločil, da gre v divjino iskat romantike in pustolovskih doživljajev. Dolga leta je blodil po divjih prerijah, pragozdovih in zavrtnih močvirjih Južne Amerike, zdaj kot iskalec zlata, zdaj kot karavanski vodnik, zdaj kot lovec na zverjad. Pred kratkim pa se je vrnil domov in izdal knjigo o svojih doživljajih, iz katere posnemamo sledeči odstavek:

Sklenili smo spremljati Indijance na njihovem lovu in smo naslednjega dne odmarši-

Reginald Mac Kenna, odličen angleški bančnik in gospodarski teoretik, bo najbrže postal guverner Angleške banke, ker splošno zahtevajo, da mora sedanjí guverner Montague Norman odstopiti.

rali k Velikemu jezeru. Tu je bilo že zbranih okrog 200 Indijancev z velikim številom lovskih psov. Ko smo jim povedali svoje želje, so nam razložili svoj veliki lovski načrt, katerega so nameravali izvesti s pomočjo ognja. 50 tekačev je bilo določenih, da na mnogih mestih v polkrogu, ki je bil dolg kakih 60 kilometrov, podtaknejo ogenj. Na levi in desni tega polkroga tečeta dve reki, ki bi zabranili razširjenje požara na vse strani. Indijanci so se na ta lov pripravljali že pred meseci in so v ta namen požgali ob Velikem jezeru vso travo, tako da je zrasla nova in sveža. Na pasu, ki ga je tvorila sveže zrela trava, so razpostavili svoje ljudi. Vsak deseti mož je imel puško, med njimi so se razpostavili lokostrelci, nekoliko bolj zadaj pa so zavzeli prostor metalci kopja.

Najprej smo pazili v daljavi posamično male oblačke dima, ki pa so se po nekaj urah že pričeli dvigati in kmalu nato je bilo na več linijah že opaziti kompakten ogenj. Se ena ura in vse obzorje je bila ena sama črna, kadeča se stena. Ogromne mase dima in pare so se dvigale proti nebu, kjer so se strnjevale v debele, rumene oblake, ki so naposled povsem

lov pa do orlov in mogočnih brkatih serov. Divje so vreščali in prežali na manjšo divjad. Zdaj pa zdaj se je z neba strmoglavilo krilato telo liki pšica in v naslednjem trenutku se je dvignilo s plenom v kljuno. Videl sem brkatega sera, ki je odnesel v zračne višave dolgo kačo. Silovito se je otepala jeklenega prijema, toda ni se ji posrečilo, da bi se osvobodila.

50 indijanskih tekačev, ki so zanetili požar, je tekalo ob bregovih obeh rek na levi in desni ter preprečilo vsak obupen poskus bega v svobodo...

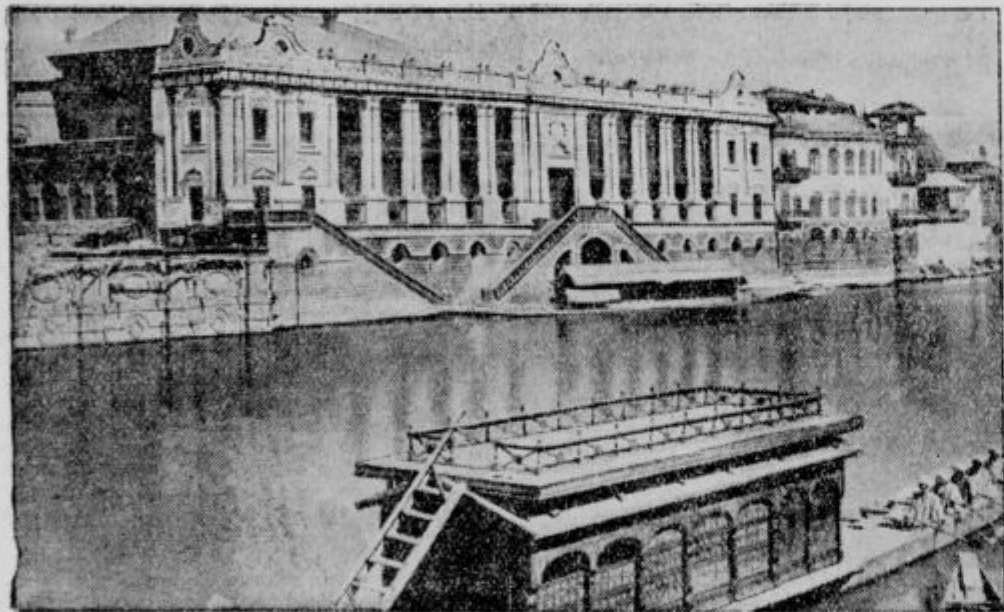
Zdajci je plamen zajel velik palmov gozd. V drevesnih kronah so viseli šopi posušenih listov. Komaj se je ogenj dotaknil prvega drevesa, že je bil v nekaj sekundah ves gozd v plamenu. Visoko so švigali ognjeni zubli. Divje prasketanje, pomešano z neštetimi raznolikimi glasovi obupane divjačine, mi je udarilo na uho. Zdaj je planila iz gorečega gozda velika čreda jelenov. V naslednjem trenutku je že švistnilo po zraku na desetine kopij, vmes truma strelci in v hipu je bilo nekaj desetih jelenov na tleh. Ostali so se v trenutku razpršili na vse strani. Toda povsod je bila smrt v obliki kopij, strelci in krogel. Nekaj jih je pridrelo k reki, tu pa so se onemogli združili.

Iz plamenov se je izmotal velik jaguar, ki ga je preganjala tolpa psov. Z veliko hitrostjo je planil na najbližjega Indijanca in ga podrl na tla. Se nekaj ogromnih skokov in že je pod mojim drevesom, še nekaj prijmov in že je bil na široki veji pod menoj. Nato se je ozrl kvišku in spogledala sva se. Pri tem pa se je tako prestrašil, da je skoro zgubil ravnotežje. Bilo je to prvič, da sem videl jaguarjeve oči, prevzete od strahu. Pomeril sem, kroglja ga je zadela v glavo in v naslednjem hipu je padel na tla.

Ze so se začele valiti iz gozda skupine drugih živali. Najprej sta prisopihala dva rdeča volkova, ki jo je sprejela množica kopij in strelci. Z lisicami in šakali so napol opravili že kar psi. Medvede mravljinčarje, ki jih ne morejo za nič porabiti, so pustili, da so planili v vodo in splavali v svobodo. Zdajci plane iz gozda ogromna kača. En meter visoko se ji je dvigalo prednje telo in v silnih skokih se sikajoče poganja proti vodi. Pošljem ji kroglo, toda kljub temu plane v vodo in zaplava čez.

Med to morijo je padla na zemljo noč. Tu in tam plane še iz gozda, ki zdaj ni več gozd, nego pogorišče, kaka žival v smrt. Toda kmalu poneha vse.

Preko sto kosov najizdatnejše divjačine je vrgel lov in nešteto kosov majhne. Za naše pojmovanje je tak lov nekaj strašnega. Toda Indijanci bi brez njega ne mogli živeti. Deževna doba, ki traja pet mesecev, spremeni vso pokrajino v močvirje. Tedaj se prične za Indijance doba stradanja in bočve, kako bi izhajali, če ne bi prirejali v tem času takih lovov.

Palača maharadže iz Kašmirja v Sringi.

zakrili solnce. Tu pa tam je že pribežala iz šume plaha srna ali ponosen jelen. Toda zadonelo je nekaj strelcov, po zraku je švistnilo nekaj strelci in smrt je začela kositi.

Na bregu jezera sem posikal visoko drevo in se udobno namestil na njem. Z daljnogledom sem prav lahko zasledoval potek požara. Se kakih 20 do 30 kilometrov nas je ločilo od njega. Toda približeval se je z ogromno hitrostjo. Ze so se čuli pretresljivi glasovi begajočih živali, vmes pa so se razlegali vreščeci bojni klici Indijancev, če je hotela žival uiti skozi tem oklep prežee smrti.

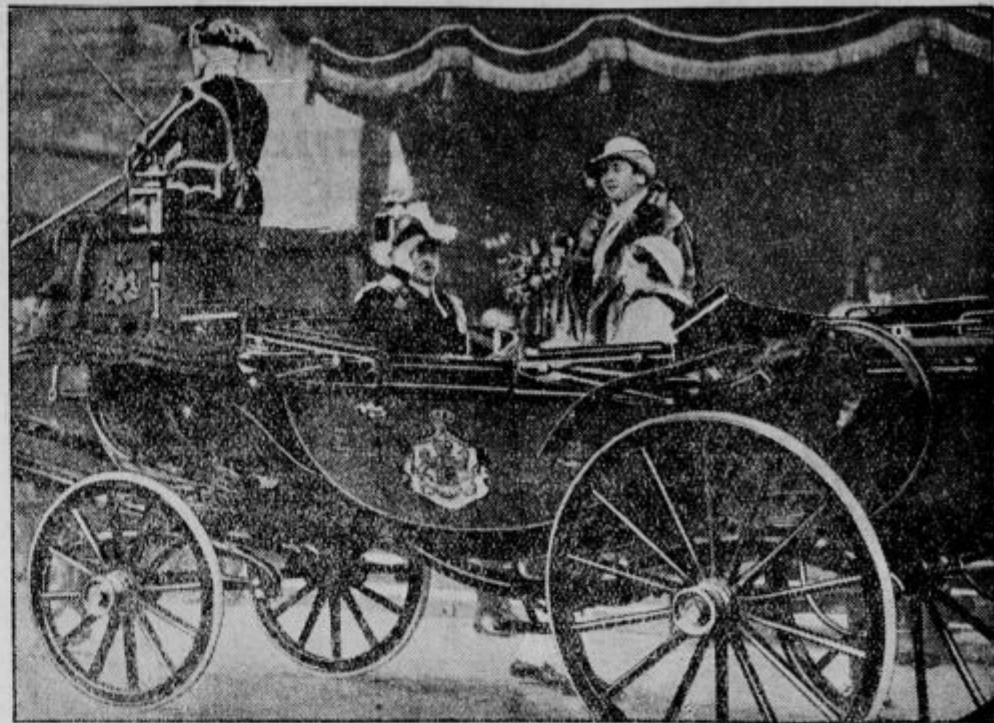
Med tem se je v zraku zbralo na tisoče roparskih ptičev, od malih skobcev in soko-

Hari Singh, maharadža iz Kašmirja, proti kateremu so se vršile krvave demonstracije.

Lopovski berač

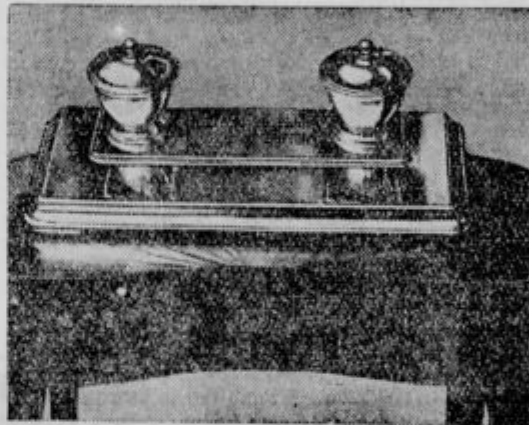
Na pariških ulicah je skoro vsakdo poznal nekega berača, pohabljenega mladega moža, ki je vzbujal splošno usmiljenje, ker so vsi mislili, da je bil v vojni tako pohabljen. Mnogi ljudje so smatrali za svojo dolžnost, da mu vsak dan darujejo. Če čez dan ni bil nihče tako nesrečen kakor ta berač, pa ponoči ni bilo nobenega veseljaka in lopova večjega od njega. Kakor hitro se je zmračilo, je mož kakor po čudežu »ozdravel«. Ferois — tako se imenuje — ni bil več nesrečen in ni več vzbujal usmiljenja. Od svoje bede, katero je razkazoval podnevi, je obdržal samo več sto frankov, katere mu je prinesla njegova pohabljenost. Da pozabi na dnevne bolečine, je vsako noč pil po vseh mogočih lokalnih šampanjcev kakor vodo. Ferois je bil razuzdan, vesel in darežljiv, vendar pa ni nikdar daroval ubožcem, ki so ponoči prodajali cvetlice ali peli razne pesmi, niti enega franka. Bil je nezaupljiv, ker je iz lastne izkušnje vedel, kako nekateri berači opeharajo ljudi. Tako je to šlo mesece in leta. Kakor hitro se je zdanilo, je veseljaka zmanjkalo, da se zopet pojavi kot najbolj pohabljen clovek. Nedavno pa je bilo tega dvojnega življenja konec. Neki policijski agent je že dolgo časa sumil tega berača in ga je strogo nadzoroval. Seveda je v njem odkril veseljaka iz nočnih lokalov, kjer je veselo in objestno pil šampanjec. Nekoč ga je prijel in odpeljal na policijo. Tam so hitro ugotovili, da je navaden goljuf in sedaj bo imel priliko, da bo nekaj časa razmišljal, kako bo pozneje služil kruh s poštenim delom brez šampanjca v nočnih lokalih.

Prihod holandske kraljice Viljemine z velikih jesenskih vojaških vaj v Amsterdam so motile komunistične demonstracije.

Kako postaneš slaven

V Združenih državah živi neki William Hope, star 80 let. O njem se je prav malo slišalo. Za Američana pa je več kakor prava smrt. O vsakem Američanu se mora mnogo slišati, in tako je tudi ta starček mislil, da morajo o njem pisati vsaj na stare dni. In v resnici: ameriško časopisje je začelo o njem pisati in sedaj bo lahko mirno umrl. Ta Hope je sklenil, da zgradi veliko piramido, katere bi morala biti za bodoča pokopjenja popolna in izčrpna zgodovina današnje civilizacije. Goto-vo je nekeje bral o egiptovskih piramidah, pa mu slava egiptovskih faraonov ni dala miru.

Tintnik za Hooverjev načrt. V spomin na ameriško-francosko sodelovanje povodim Hooverjevega načrta bo ameriški finančni minister Mellon francoskemu ministrskemu predsedniku Lavalu daroval srebrni tintnik.

Začel je propagirati to svojo idejo in Amerika bi ne bila Amerika, če je ne bi sprejela. V tej piramidi bi se po njegovem načrtu shranili dokumenti najznačilnejše vrste, ki bi poznejšim učenjakom omogočili vpogled v našo civilizacijo. Od ideje v Ameriki je pogosto samo en korak do uresničenja. Tako je bilo tudi to pot. Piramido so že začeli graditi v državi Arkansas na nekem griču. Zgrajeni so že temelji, dolg podzemni hodnik in obširna terasa. Za vso piramido bo treba 18.000 vreč cementa, 3000 kubičnih metrov peska in 6000 kubičnih metrov kamna. Na vrhu piramide bo kovinasta plošča s sledečim napisom: »O vi, ki čitate, pojdite notri in izvedeli boste, zakaj je propadla stara civilizacija.«

Pri vходу bodo obiskovalci iz bodočih generacij potrebovali najprej podatkov, kje se kaj nahaja. Zato že sedaj pripravljajo za ka-

Aleksander groj Skrzynski, bivši poljski ministrski predsednik, se je te dni ob priliki avtomobilske nesreče pri Ostrovu smrtno ponesrečil.

talog veliko knjigo, ki bo imela 400 strani in bo barve, katere čas ne bo izbrisal. V posameznih dvorinah v notranjščini piramide bodo predmeti iz vseh panog življenja. Tu bodo cele zbirke obleke, slike političnih in socialnih ustanov ter vojaških organizacij, izumi, literarna in umetniška dela. Za razliko od egiptovskih piramid, s pomočjo katerih vemo, da je v tistih davnih časih živel neki narod, po katerih pa ne poznamo dosti njegove civilizacije, bo ta ameriška piramida vsebovala točen popis materialnega in duhovnega življenja naših dni.

Ideja gospoda Hopeja je bila po vsej Ameriki sprejeta z velikimi simpatijami. Z navdušenjem so sprejeli poziv za nabiranje potrebnih sredstev in v nekoliko dneh je bila na-

brana ogromna potrebna vsota. Dajali so vsi, četudi male zneske. Mnogi ameriški učenjaki so se ponudili, da bodo uredili posamezne dvorane v tej piramidi in zbrali potreben material. Tako je ideja o piramidi današnje civilizacije uresničena, potrebno je samo še dovršiti piramido in v njo nanositi vse, kar imamo novega na svetu. Ker pa imamo na svetu novosti vedno preveč, nastaja vprašanje, kdaj bo prišel čas, da se ta piramida zapre in prepusti času, če se ne bo proti zamisli gospoda Hopeja vse skupaj pretvorilo v stalen muzej novoveških izumov, katerega bi morali od leta do leta razirjevati. Ali gospoda Hopeja to malo briga: kar je želel, to je dosegel. O njem se sedaj govori in piše, postal je slaven, ker pa je že na pragu smrti, mu ni treba skrbeti, kako se bo razvijala njegova piramida.

Ogjenik Krakatao med Javo in Sumatro je zopet pričel bruhati. Zadnji njegov izbruh, ki je povzročil ogromno škode in gorja, je bil leta 1883.

Nič več žepov na ženskih oblekah

Od časa do časa se po časopisju in modnih revijah, če nimajo kaj pametnejšega pisati, načena vprašanje žepov na ženskih oblekah, toda vedno se zgodi tako, da poborniki in pobornice enega ali drugega mnenja kar na lepem utihnejo. — Newyorška »Tribuna« poudarja kot resnico, da ženske na svojih oblekah nočejo nobenih žepov. Na šaljiv način naštevava osem več ali manj posrečenih razlogov kot odgovor na vprašanje: Zakaj nočejo imeti ženske žepov na svojih oblekah?

1. Ker ženske že po naravi nimajo pravice do žepov. 2. Ker večina žensk sploh ne mara žepov; če pa jih katere imajo, jih imajo že dolgo. 3. Ker ženske žepov, čeprav jih imajo, ne znajo ali nočejo uporabiti. 4. Ker ženske že itak dovolj stvari nosijo s seboj brez žepov. 5. Ker bi se v slučaju, da bi imela žena žepe, vnel prepri med možem in ženo, kateri žepi naj bodo polni. 6. Ker bi bilo s tem tudi konec kavalirstva, ker bi mož ne mogel več nositi ženinih stvari v svojih žepih. 7. Ker so ženske ženske in moški moški (ne smemo udariti narave po licu). 8. Ker so žepi sploh določeni samo za moške: Oni nosijo notri cigarete ali pipe, steklenice konjaka itd.

»Zopet napačno zvezan. Sedaj hočem pa svoj denar nazaj, sicer...«

